

Marija Dragičević

POEZIJA

Dah sjevernog vjetra

Koliko još puta
treba da se sastaviš
tako slomljena na hiljade komadića
da bi radost konačno stigla
i ostala

Ili si jednostavno
od pogrešnog kova
i zato ne uspjevaš naći put

jednom davno
nijesi ovako zamišljala
buduće dane

i svaki korak prokleta pogrešan

u riječima i tonovima
uspjevaš naći lijek i utočište
nikad te nijesu izdali

i zato im se iznova vraćaš:

radost i spokoj

ozdravljaš

još kad bi i On bio tu

onaj koji donosi

Dah sjevernog vjetra

sa olovom u očima

kome ne umiješ otkriti Uzrok

neodređen i dalek

a opet blizak

kad bi bio tu

da mu pjevaš

pišeš

umalo da zaboraviš

da je to zabluda

varljivi san

koji se ponavlja

maštanje je

opasna igra

Ali ipak to i dalje činiš.

Duša

Koje boje, kakvog oblika i od koje materije bi ti bila satkana duša

Da možeš da je iščupaš iz tijela

Staviš na noćni stočić pored kreveta

I dugo je posmatraš.

Bi li osjetio stid, sram ili još veći bol nego što si osjećao dok je bila „unutra“?

Da li bi poželio da je vratiš na njeno mjesto ili bi joj probao naći lijeka

Dok ne bude prekasno.

NEKOPRATI

Iluzija

A Tebe *nema* niti si ikad postojao.

Stvorila te moja **Mašta**.

Nježnog a opet odvažnog i hrabrog.

Spremnog da *kaže i pokaže*.

Da ostane kad je najpotrebnije.

Po prvi put osjetih da pripadam

tamo gdje si Ti.

Varka i zamka.

Još jedna idealizacija.

Mjehur od sapunice odletio u nepovrat.

Put u još jedno maglovito jutro .

Mokri jastuci, slan trag na obrazima.

I ovaj san mi vraća sjećanje - miris tvoje kose u nozdrvama.

Za tren preplavljuje sobu.

Gubim dah i žurim da te pretočim u stih

Dok me ne ubiješ po ko zna koji put.

Još jedna Zbunjena pjesma

zar je moguće da ni u ovom notesu
nema više prazne stranice

a da i ne primjetim

posvuda datumi nekih sjednica
muka mi je od same pomisli na taj proces

a nikad umornija
listam dalje
opet neki datumi
predstavā koje moram pogledati

a onda dođoše i oni najvažniji
takozvani „randevu“ datumi
svaki izgubljen
ni ovdje ni tamo
na raskršću kao i ja

prizivam u pomoć Vita i Arsena
ponekad i Šerbedžiju
čak ni oni nemaju odgovore

hoće li ovo neplanirano
postati još jedna od Onih o Tebi
koje toliko NE voliš
osjećam se Bliže Tebi dok ih pišem
pa ne marim za to

a onda dugo tumaram kroz noć

a okolo samo tišina beskonačna
i muk

mnoge se bitke vode u meni
ova sa tobom je izgleda unaprijed izgubljena

kada bih mogla izmijeniti sjećanja
možda bi manje boljelo

počinjem da se igram
svojim šarenim i svjetlucavim perlama
izvađenim iz crnih vrećica -
njihovih malenih kuća
baš kao u jednom snu

zamišljam kako ti jednog predvečerja
objašnjavam njihovu simboliku

igrajmo neke druge igre
svijetle
pobjedničke
na suncu
na kiši
na Mjesecu ako želiš

jer vjerujem da je sa tobom i to moguće
u cvjetnim vrtovima
na pješčanim plažama
Ili u modrim rijekama
samo da nisu isuviše hladne
jer sam previše nježna

mogla bih potom ostati u postelji danima
a ti opet ne bi razumio
Ili bi te nerviralo
vjerovatno nikad neću saznati
Ipak imam pravo da maštam

oblačim kaput
moram udahnuti januarski mraz
Ili samo želim da te sretnem
pa me podsvijest nagoni da okušam sreću
počinjem da te tražim u licima prolaznika
vjerovatno me čudno gledaju

ne marim ni za tim
muzika me nosi
i pitam se u koju ulicu sad da skrenem
Ili postoji neka tajna prečica
prolaz koji vodi pravo Tebi

a mogao bi malo da mi olakšaš potragu
bar ovu noć

da potražimo i probamo naći neki smisao
u besmislu koji nas okružuje
u otrovnoj svakodnevicu
prepunoj neizvjesnosti
strepnje
straha
u svim njegovim oblicima
možemo i samo da čutimo
kako god želiš

osjećajmo
postojimo za tren
u nekom drugom bezbrižnijem svijetu

možeš li to učiniti za mene
tako ćemo osvojiti vječnost

mada mnogo važnije je
da li to i želiš

Konačno oslobođenje

Rijeka u meni budi mir i spokoj

Zato joj se iznova vraćam.

Protiče, šumi,

Ponekad *jeca pred naletima vjetra*

Kao i ja kad me zvijeri pronadu i opkole

Otkrivamo tajne jedna drugoj

Nalazimo **utjehu**.

A ti i ja – *suprotni polovi*.

Dvije strane svijeta.

U **stalnoj potrazi** jedna za drugom.

Nikad *sastavljene*.

Tako blizu a miljama daleko.

Na tu sam rijeku dolazila

Jer me podsjećala na Tebe.

Uvijek bih te kraj nje **osjetila**

Snažnije nego bilo gdje drugo.

Jer *neka tajna nit* nas je vezivala.

A ti si provodio sate, godine

Tražeci *onu pravu riječ*

Koja **nikad** nije stigla.

Čekajući da se pojaviš, osluškujući svaki šum,

Vjerući da je ovo *mjesto našeg susreta.*

Sve je moje kucalo *u tvom ritmu.*

Uzaludno.

Danas je voda *odnijela*

I poslednji zrak nade,

Onaj plamen što je nekad silno gorio

Al' ugasiše ga nemar i bezdušnost tvoja

Sebičnost i sve prećutano.

To se poglavlje mora zatvoriti.

Ustajem i bacam:

Sve neprospavane noći,

Uplakana jutra,

Predvečerja puna tjeskobe,

Sva ona traganja,

Nadanja, strahove i nemire

Koje si tako nesebično poklanjao.

Beskrajna čekanja promjene koja ne stiže.

Odlaze u nepovrat.

Rijeka me zna i razumije.

Vraća mi ljubav koju joj dajem.

Ovaj kofer prepun tuge nosi daleko

Dok se jednog jutra u oluji ne slomi o stijenje

Da se više nikom nikad ne vrati

A meni donese *konačno oslobođenje.*

NEKOPIRATI

Krivica ili usud

Ona koja živi od osjećaja.

Za osjećaj.

Da se naježi , da utrne , da se ozari.

Kako da opstane među bezdušnima?

Ljubav koja raste u njoj biva potisnuta i ne prelijeva se u novi okean.

Zar je njen najveći grijeh što tako silno osjeća sve?

Ne zna ništa o svijetu laktanja, podmuklosti i guljenja kože.

U kom se ne preza ni od čega.

Još jednom bježi od njega.

Vraća se u svoj , satkan od drugačijih boja i tonova.

LUČA LJUBAVI

Tek probuđena nježnost
gasi se u Tebi

imaš dar
da obasipaš radošću
čak i kad je u tebi beskrajna tuga

ali i dalje si Svjetlost
unutrašnji sjaj te nosi i štiti
daje ti snagu da ideš u nove zore

ipak
tu je i strah
da nećeš uspjeti podijeliti
najljepše cvjetove
sa onima koji ti sliče

sve ostalo će biti
tek blijedi trag u vremenu

a ti ćeš sijati još jače
prkosnije
obasjan lučom ljubavi

Novembarska

Svake večeri uredno sam sahranjivala stare osjećaje.

A oni se *jutrima* vraćali sa prvim zracima sunca, udarima vjetra ili kapima kiše.

I magle su ih prepune, one teške jesenje .

Poput bumeranga se vrate, uđu bez kucanja,

Zapljusne me njihova toplina , teško se diše.

Vaskrsavaju poslije hiljadu i jedne smrti.

Nude mi *primirje*,

al' samo na čas dok ne postave *ultimatum* po ko zna koji put.

Pregovaramo satima , bezuspješno, mučno.

Sati se pretvaraju u dane, dani u godine.

Preplavljuju sobu, mene.

Pune su ih police , kutije za nakit, tek oprani peškiri.

Mogu da ih namirišem u svakom kutku.

Ne ostaje prostora ni za šta drugo.

Osim za *jedne oči* koje su ih probudile.

17.11.2018.

O JEDNOJ ZABLUDI

Voljela bih
da umijem tumačiti snove
kao i mnogo puta dosad
i ovaj san mi je slao
neku poruku
samo kad se u SNOVIMA srećemo
tada je sve
tako prokleta jednostavno
i moguće
da čuješ bar neki
od mojih stihova
da me držiš za ruku
baš kao u ovom snu
da ćutimo
i samo postojimo
DIJELEĆI TIŠINU
konačno
da dočekamo zoru zajedno
i da onda poželiš
da PODIJELIŠ jedan zalazak sunca
sa mnom
da TE konačno pitam
ono što već odavno želim
a ni sama sebi
ne umijem objasniti
koja me tajna sila vuče Tebi
i šta me obuzme
kad ti ugledam OČI
da li priželjkujem neki odgovor?
naravno
upravo onakav
poslije koga ćemo oboje
poželjeti da OSTANES
do nove zore
i tako u nedogled
java će me ubrzo uvjeriti
da je bilo koji san
sa tobom Neostvariv

nisi imao hrabrosti
ni da pokušaš
a ja sada znam
šta mi je to posljednji san
„pokušavao“ reći
večeras
ipak nastavljam da sanjam
jer u snovima je sve dostižno
bar na kratko mi je lijepo
i čini mi se
da ću se uvijek pitati
da li si i ti Mene sanjao
onih dana i mjeseci
kad je SVE djelovalo tako blizu i moguće
sad je i u meni
i oko Mene
samo led i praznina
posvud rasute krhotine stakla
koje zadaju bol
a tako sam željela
da Ti pjevam onu divnu
koju znam da Voliš
čini se da nikad neću dobiti priliku
ta je pjesma
sad u meni ugasnula
a možda ipak
nekad
tamo gdje
poslije mnogo godina
sudbina udesi SVE
a tada ćeš čuti
i pjesmu
i onaj Davni san
zamišljam ti oči
u tim trenucima
i pitam se bi li imale onaj Sjaj
koji ostaje urezan
u sjećanju

15/16. 10. 2017.

Pod istim nebom snivamo

I zaista nisi ti kriv

što sam sve tvoje riječi, poglede, Osmjehe

u stihove pretvorila.

Što mi sve tvoje i od Tebe na poeziju liči.

Oduvijek.

Što gradom prolaze tvoji dvojnici

I što te poslije kiše

uvijek mogu osjetiti u „našoj ulici Sijam.“

23.5.2018.

NEKOPIRATI

Ponoćna

Stepenice, hodnici i tajni prolazi.
Prostor koji tako dobro poznajem i osjećam svakim dahom.
Mogao je postati moje skrovište- bijeg od svijeta.
Ali kad ti dio duše ostane na nekom mjestu
jednim dijelom bića mu neminovno zauvijek pripadaš.
Riječi mi naviru u sjećanje iako se trudim da ih potisnem.
U ušima mi odzvanja eho prošlih dana.
Govorio si:
„Kako divno osjećaš muziku“
„Sviđa mi se što ne živiš pravolinijski (štogod ti to značilo)“
„Uvijek ću te osjećati kao svoju“
Zar ih je moguće zaboraviti?

Kao da je bio san .
Kao da se sve dešavalo nekom drugom.
U nekom drugom životu i svijetu.
A ja sam bila samo nijemi svjedok.

I dalje ne pronalazim odgovor na mnoga pitanja.
Zašto te tako snažno osjećam iako nisi tu?
I onda kad drugi pokuša da mi se približi.
Do mene ništa ne dopire.
Zaglušuje me ponovo onaj isti zvuk.
Tvojih velikih riječi od kojih nije ostalo ništa.

A ipak mi znače.

Neke slike nikad ne blijede.
Priznajem.
Viđala sam te na licima prolaznika.
U stranim gradovima.

Gdje god da se zateknem sa mnom si,
Oni nose Tvoje košulje .
Kosa im ima iste valove kao tvoja.
Tek kad im se približim i pogledam ih u oči
Shvatim da niko od njih nije Ti.
Nemoguće je zaboraviti kako su te oči gledale,
Upijale svaku crtu mog lica , svaki pokret i glas.
Sijale nekim čudnim sjajem kao nijedne do tada.

Ostaju urezani zauvijek,
Taj pogled. I 25. dan onog mjeseca neke tamo davne godine.
I da si prvi koji je u meni prepoznao „ono nešto“.
Sav ushićen pjevaš mi „devojko mala“
a ja ni ne slutim da će sve to nestati u treptaju oka.
Onda ću uzviknuti Vitovu „Sunce, hladno mi je“
Iz očiju će poteći rijeka,
a u rukama ću držati Onu knjigu ,
okrenuću 240. stranu
i za tih par minuta dok pjesmi ne dođe kraj
imaću iluziju da si pored mene.

U nekom narednom životu voljela bih da ti kažem
ono što nisam uspjela do sada.
A ne vjerujem da će biti nove prilike.

Jedno je sigurno.
Ova pjesma će nas nadživjeti.
Ona će nastaviti da priča jednom započeto.
A ti nećeš uspjeti da zaboraviš.
Ma koliko se trudio i ubjeđivao sebe u to,
Dio mene je ostao zauvijek sa tobom.
I to ništa ne može promjeniti.

Tu sam.

U pjesmama koje pjevaš,

U stihovima koje čitaš,

U vazduhu koji dišeš.

Kad ostaneš sam.

I kad ti dođem u san.

Moj lik je možda blijed

ali provijava kroz hodnike tvojih sjećanja.

I san i java sam.

Ne , nije ovo još jedna pjesma o Tebi.

Ovo je pjesma o Nama

kakvi smo mogli ali nikad nećemo postati.

Ova će nas pjesma nadživjeti.

Zapamtiće je krovovi dalekih mansardi i jedno rađanje dana koje se neće ponoviti.

Ali vječno je .

Poziv za spas

Pozvaću stanicu policije.

Ne javljaju mi se danima.

A ja imam podstanara *-prestupnika*.

Ime mu je ***Sjećanje na Tebe***.

Muči me ,

Ne dozvoljava ikome da ga nadjača i istisne.

Svakodnevno me *truje*,

Isrcpljena liježem i ustajem.

Magli mi ***Jutra***

i jedva razaznajem razliku između *sna* i *jave*.

Moram biti uporna.

Zvaću ih danas ponovo.

Obratiću im se najčudnijom molbom ikad upućenom:

„Uhapsite Sjećanje na Njega“

Ne tražim *saslušanje* i *kratkotrajni pritvor*.

Već ***doživotnu robiju***.

Samicu,

U koju sunce *rijetko* ulazi,

Da *sagnjije* u prašini,

Da ga *nagriza vlaga i memla*

Da ne ostane nijedna njegova čestica .

Nek *iščezne* do zadnjeg atoma .

Ni **prah** ne smije postati.

Tog jutra ću se probuditi

Svježa i vedra.

Ponovo rođena.

Telefon mi zvoni .

Nadam se da su Oni.

Prestupnik je spreman,

Spakovala sam kofere.

4/5.6. 2018.

Ponos i prkos

Prkos.

Simbolika u imenu cvijeta.

Ta riječ nosi neku posebnu snagu.

Postade moje drugo ime.

Prkos- pred nepravdom.

Prkos- pred lažima .

Prkos – pred nečovještvom.

Njihovim sitnim pakostima.

Podlo, lukavo, kukavički.

Samo tako i umiju.

Žalim ih.

Moje su oružje riječi i tonovi.

Topli i blagi.

Sve sam što niste i što ne možete biti.

Da još hiljadu života proživite.

Dobro u sebi niste spoznali.

Uzalud je tražiti nešto na mjestu gdje ga nema.

Praznina je vaša lična karta.

Iz nje se rađa svako zlo.

Nemoć vas tjera da ga činite .

Jer ne znate za ljepše, plemenitije.

Ne govorimo istim jezikom.

Kako da pridem nekom od vas jezikom ljudskosti kad taj jezik ne poznajete?

Znate samo za udarac s leđa, „ubod nožem“ iz prikrajka u trenutku nesmotrenosti.

To su vaše metode.

I nek vam je sa srećom.

Moj prkos je moja snaga. Moja Luča još snažnije svjetli.

Vaša joj noć ništa ne može.

Ti i ja između snova i stvarnosti

Nedeljna jutra pa još jesenja.

Šire svoju neodoljivu magiju.

Osvanu još jedno – u kom sam *te prenijela* iz snova u realnost.

„I šta mi to imaš za reći, kakav je plan za danas?“

„Ostajemo ovdje ili odlazimo u onaj daleki predio samo nama znan?“

Onaj što ga ja krstim sa „iza sedam brda, iza sedam gora“,
a zapravo je tako blizu.

Toliko puta *izmaštan* a još *nedosanjan*.

Ne moraš ni odgovoriti. Čitam ti *iz pogleda*.

Možda i ne želiš pokazati ništa od onog što znam da postoji-
duboko *u tebi*, duboko **u nama**.

Ali oči te *odaju*.

Sve ti čitam: sjeta, obrisi čeznje, blagi, jedva primjetan osmjeh

Pa ponovo pogled u stranu kao da ne mariš što postojim.

Prilagođavam se tim znacima.

Ali ne umijem uzvratiti na isti način.

Zapravo i ne želim.

Moram da *kažem i pokažem*. Ovdje i sada.

Kako i koliko Volim.

Kroz **pjesmu**, kroz **riječ**.

I šapatom i krikom *jednako snažno*.

Znam da ćeš razumjeti. Uvijek i jesi.

Ali ja ne znam gdje ću sa ovom **nježnošću** što *buja i preliva se iz mene na samu pomisao o tebi*.

I na početku i na kraju ovog sna.

I ne *samo* nedeljnim jutrima. I ne *samo u jesen*.

NEKOPIRATI

Traženje zaklona

Ovaj grad

sve *manje* prepoznaješ
u njemu je sve manje onog što voliš

Panta rei – oduvijek

iste slike

neispunjena obećanja
prazni pogledi nemaju težinu

dvostruki životi
nedostatak hrabrosti

rijetko nailaziš

na **istinski sjaj** u očima
sve je *privid*
predstava u bezbroj činova
kraj joj ne nazireš

za nekog iskrenog i odanog
onog koji je srce dao
divljim zvijerima
(baš zato

što su mu ličile na nešto drugo)
tu mjesta više nije bilo

nije htjela postati još jedna od njih
to je bio njen najveći grijeh
zato mora služiti

svoju **kaznu**
tražeći ***zaklon od tog otrova***

ipak

neće to biti na *Njegovom* ramenu

kako je jednom davno poželjela

onda kad je još vjerovala

u nemoguće.

NEKOPIRATI

Trenuci magije

16.3. 2018.

Doživim besmrtnost dok me gledaš u oči.

I ne skrećeš pogled minutima.

Samo postojimo u tom pogledu.

Vidiš li svjetlo koje u meni sija?

Da li te bar plamičak ogrije?

Prenese Nas na neko drugo, vedrije i bezbrižnije mjesto.

Gdje Mi stvaramo našu oazu muzike i mira.

Kad bi samo znao kako je malo potrebno ?

Da li bi se usudio napraviti taj korak?

Želim da poželiš da Ostaneš.

Da osluškujem svaki damar.

Licem uz lice.

Da se boje naših svijetova Pomiješaju.

Miris moje kose da ti se ureže u nozdrve.

Kakva li bi to magija bila?

Kad bi samo još malo nešto...

Ali ? Kada?

Ako ikada?

Neko pamti svaki detalj

Svaki tren i šapat.

Taj neko sam ponovo ja.

Bar sjećanje mogu da sačuvam.

NEKOPIRATI

Vrijeme između nas

18-21. oktobar 2018.

Jedino ostaje tišina.
Roj neizgovorenih riječi.
Gdje ću s njima?

Kome da uputim sve ono što sam htjela , smjela
Tebi- samo *jednom*
A željela *nebrojeno* puta?

I kad ponestane snage, vazduha, smisla
Još **uvijek** postojiš Ti.
Vrijeme prošlo- samo kroz maglu vidljivo.
Ipak daje mi neopisivu radost.

Izvor je sa kojeg pijem
U ovoj praznini i pustoši koja nas nagriza .
Zrak **svjetlosti** , pokretač i motiv za novo sutra.

Te mi se neizgovorene riječi kao *eho* vraćaju još snažnije.
Krik u tami. **Bujica** toliko jaka da prijeti da me *preplavi*.

Zato mi nemoj dati ni trunku nade, pogotovo ne lažne.
Ponijeće me val a dobro znaš da mi ne treba puno-
Da **Sve** izmaštam. **Pretočim** u stih.

Kad zamislim Tebe, Sebe *kraj* Tebe
i pustim : „**I'll stand by you**” Pretenedersa i „ **Stay**”- Shakespears sisters nastupiće suština.
Onog što je unutra .

Sa zadnjim taktovima realnost je još više zaboljela.

9.5.2019.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>